ସୁପ୍ରିମ କୋର୍ଟ ରିପୋର୍ଟସ୍

ରାମ କ୍ରିସେନ ସିଂ

ବନାମ

ଉପଖଣ୍ଡ ବନ ଅଧିକାରୀ

ବାଙ୍କୁରା ଉପଖଣ୍ଡ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଅଗଷ୍ଟ 4,1964

(ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର, କେ. ଏନ୍. ୱାଞ୍ଚୁ, ଏମ୍. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା, ଜେ. ସି. ଶାହା ଏବଂ ଏନ୍. ରାଜାଗୋପାଳ ଆୟାଙ୍ଗର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିନିୟମ, 1953 (ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଅଧିନିୟମ 1/1954), ଯାହା ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଅଧିନିୟମ (25/1957) ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ ହୋଇଛି-ଧାରା 5(aa)-ଭୂସମ୍ପତ୍ତି -ର ଅଧିଗ୍ରହଣ-ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅଧିସୂଚନାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ତାରିଖଠାରୁ ରାଜ୍ୟରେ ଥିବା ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ରେ ଥିବା ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ଅଧିକାର-ଜମିଦାରୀ ଗଛ କାଟିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ଜରିଆରେ ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅଧିକାର ସଂଶୋଧିତ ଆଇନ ବଳରେ ରାଜ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ମିଳିପାରିବ କି -ସଂଶୋଧନର ପ୍ରଣୟନ ଏବଂ ବୈଧତା ।

ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର ସିମଲାପାଳର ଜମିଦାର ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଜମିଦାରୀର କେତେକ ଜଙ୍ଗଲରେ ଗଛ କାଟିବାର ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । 1948ମସିହାର ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଘରୋଇ ଜଙ୍ଗଲ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ନିଆଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅଧିକାରର ପ୍ରୟୋଗରେ ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ପରମାଦେଶ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଏହି ମଧ୍ୟରେ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିନିୟମ, 1953 (1954ର ଅଧିନିୟମ 1) ପାରିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଅଧିନିୟମରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 4 ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅଧିସୂଚନାରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖଠାରୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5ରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମ୍ପତ୍ତି ଓ ସ୍ୱାର୍ଥ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ରହିବ । ବନ୍ୟ ବିଭାଗ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭୋଗ୍ୟ କରାଯାଉଥିବା ଗଛ କାଟିବାର ଅଧିକାର ଅଧିନିୟମ 5 ର ପରିସରଭୁକ୍ତ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ କଲିକତା ଉଚ୍ଚନ୍ୟାୟାଳୟର କେତେକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଏହି

ବ୍ୟାଖ୍ୟା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଥିଲା; ଏଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଦିଆଯାଉଥିବା ଗଛ କାଟିବାର ଅଧିକାର ଧାରା 5ର ପରିସରଭୁକ୍ତ ନଥିଲା । ଏହା ପରେ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର ରାଜ୍ୟ ବିଧାନସଭା 1957ର ଅଧିନିୟମ 25କୁ ପାରିତ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5 (aa)କୁ ଏହି ଅଧିନିୟମରେ ସାମିଲ କରି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଧାରା 4 ଅନ୍ତର୍ଗତ ଏକ ଅଧିସୂଚନା ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରକାଶନ ପରେ, ଅଧିଗ୍ରହଣ ତାରିଖଠାରୁ ଏବଂ ପରେ, ଜଙ୍ଗଲରେ ଥିବା ଯେକୌଣସି ଭୂସମ୍ପତ୍ତିରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଜମି, ସେଥିରେ ଥିବା ବୃକ୍ଷ କିମ୍ବା ଏହାର ଉତ୍ପାଦ ଉପରେ ସମସ୍ତ ଅଧିକାର ସହିତ ଏବଂ ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାରଣ କରାଯାଇଥିବା ଜମି, କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ କୌଣସି ରାୟ, ଡିକ୍ରି କିମ୍ବା ଆଦେଶର ଏହାର ବିପରୀତରେ କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ରାଜ୍ୟରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହେବ । ଏହି ସଂଶୋଧନ ପରେ ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ଆସୁଥିବା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପରମାଦେଶ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠରେ ଏକ ଆବେଦନ ମଧ୍ୟ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲା । ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 133 (1)(c) ଅନୁଯାୟୀ ଯୋଗ୍ୟତାର ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଆଧାରରେ ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟରେ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ବିଚାର ପାଇଁ ପ୍ରଶ୍ନ ଥିଲା ଯେ ଧାରା 5 (aa) ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଯଥେଷ୍ଟ ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ କି ଯେତେବେଳେ ଗଛ କାଟିବାର ନ୍ୟସ୍ତ ଅଧିକାର ଯାହା ହସ୍ତାନ୍ତର ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ମଧ୍ୟସ୍ଥି କିମ୍ବା ଜମିଦାରଙ୍କର ନୁହେଁ, ବରଂ ଉକ୍ତ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ସହିତ ଚୁକ୍ତିନାମା ଆଧାରରେ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ହୋଇଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା :(i) ଧାରା 5 (aa) ରେ ବ୍ୟବହୃତ "ଏକତ୍ର" ଶବ୍ଦ, ଯାହା ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଓକିଲ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ କେବଳ ଯେଉଁଠାରେ ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଅଧିକାର ଜମି ଉପରେ ଅଧିକାରର ଏକ ଅଭିନ୍ନ ଅଂଶ ଥିଲା ଯେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅଧିକାର ଉପରେ ଏକ ନ୍ୟସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା, ଏହା ଏହି ଧାରା ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ 'ତଥା' ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ବୁଝାଉନଥିଲା ଏବଂ ବୃକ୍ଷ ଉପରେ ଅଧିକାର ମଧ୍ୟ ଜମି ମାଲିକଙ୍କର ହେବା ଉଚିତ ବୋଲି କୌଣସି ସର୍ତ୍ତ ନଥିଲା । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ, "ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାରଣ କରାଯାଇଥିବା" ଶବ୍ଦଗୁଡିକୁ ପଢିବା ସମ୍ଭବ ନଥିଲା, ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ସେମାନେ କେବଳ ସେହିସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଥିଲେ ଯେଉଁଠାରେ ସଂପୂର୍ଣ ସ୍ୱାର୍ଥ-ଜମି, ବୃକ୍ଷଗୁଡିକ ଏବଂ ଉତ୍ପାଦ ଉପରେ-ଗୋଟିଏ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ ଥିଲା-ସେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ହୁଅନ୍ତୁ ଅବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି

ହୁଅନ୍ତୁ । ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡିକର ସେହି ମାମଲାରେ ସମାନ ଭାବରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ଯେଉଁଠାରେ ଜମିଟି ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଗଛ କିମ୍ବା ଗଛରୁ ଉତ୍ପାଦିତ ଦ୍ରବ୍ୟର ଅଧିକାର ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିର ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଧାରାକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ସମୟରେ, ମୂଳ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଦିଆଯାଇଥିବା କେତେକ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ପାଇଁ ଏଥିରେ ସଂଶୋଧନ କରାଯିବା ଏକ ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବିଷୟ ନଥିଲା ଯାହା ଧ୍ୟାନରେ ନିଆଯିବ ।

(ii) ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଭଳି ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥକୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ଦେବା ଲାଗି ଆଇନରେ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଏପରି ସ୍ୱାର୍ଥ ଅଧିଗ୍ରହଣ ଧାରା - ଧାରା 5 (aa)ର ଅନ୍ତର୍ଗତ ନୁହେଁ ବୋଲି ଅଦାଲତ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିଲାନାହିଁ । କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇଁ ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନଥିବା ଯୋଗୁଁ ଏହି ଅଧିନିୟମକୁ ଅସାମ୍ବିଧାନିକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଧାରା 5 (aa) ରେ ବ୍ୟବହୃତ ଶବ୍ଦର ସ୍ପଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାକୁ ହ୍ରାସ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସମ୍ବିଧାନର 17ତମ ସଂଶୋଧନ ପାରିତ ହେବା ପରେ ଏବଂ ଅନୁସୂଚୀ IX ରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା 1954 ର ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଅଧିନିୟମ 1 କୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବା ପରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଧିକାର ଅଧିଗ୍ରହଣ ପାଇଁ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇଁ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନଥିବା ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଅଧିନିୟମ କିମ୍ବା ଏହା ଅଧୀନରେ ଅଧିଗ୍ରହଣକୁ ଅସାମ୍ବିଧାନିକ କରିପାରିବନାହିଁ ।[6B; 6E)

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 781-784/1963 ।

ମୂଳ ଆଦେଶ ସଂଖ୍ୟା 212, 433, 435 ଏବଂ 436/1959ରୁ ଆବେଦନରେ 17 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1961ମସିହାରେ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଓ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ (C.A. No. 781/63 ରେ), ଡି. ଏନ୍. ମୁଖାର୍ଜୀ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ (C.A. No. 782-784/63 ରେ)ଏନ୍. ସି. ଚାଟାର୍ଜୀ, ରାମକୃଷ୍ଣ ପାଲ୍, ତାରକନାଥ ରାୟ ଏବଂ ଡି. ଏନ୍. ମୁଖାର୍ଜୀ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା 1 ରୁ 3 (C.A. No. 781/63 ରେ)ପକ୍ଷରୁ ଆଟର୍ଣ୍ଣି-ଜେନେରାଲ୍ ସି. କେ. ଡାଫ୍ଟାରୀ, ଏସ୍. ସି. ବୋଷ ଏବଂ ପି. କେ. ବୋଷ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା 1 ରୁ 3(C.A. No. 782 -783/63)ଙ୍କ ପାଇଁ ବି. ସେନ୍, ଏସ୍. ସି. ବୋଷ ଏବଂ ପି. କେ. ବୋଷ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ (ସି. ଏ.ସଂଖ୍ୟା 784/63 ରେ) ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଆୟାଙ୍ଗରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 133(1) (c) ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଆଧାରରେ ଏହି ଆବେଦନଗୁଡିକ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି ଏବଂ 1953 ମସିହାର ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିନିୟମ, (ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଅଧିନିୟମ I, 1954) ର ଧାରା 5 (aa) ର ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରଣୟନର ପ୍ରଶ୍ନ ବିଚାର ପାଇଁ ଉଠାଇଛନ୍ତି ଯେପରି ଏହା 1957 ମସିହା ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଆଇନ 25 ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଏହି ଚାରୋଟି ଆବେଦନଗୁଡିକର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟ ସମାନ ଅଟେ ଏବଂ ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ଦର୍ଶାଇଥିବା ସମାନ ଆଇନଗତ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ସେମାନେ ଉଠାଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ ପାଇଁ ଏଥିରୁ ଯେକୌଣସି ଗୋଟିଏର ତଥ୍ୟକୁ ଦର୍ଶାଇବା ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ । ଆମେ ସେହି ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ 781/1963ର ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉଛୁ ।

ବାଙ୍କୁରା ଜିଲ୍ଲା ଅନ୍ତର୍ଗତ କଲେକ୍ଟର କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ସିମଲାପାଳର ଜମିଦାର ଆବେଦନକାରୀ ରାମ କ୍ରିସେନ ସିଂଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଚୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଏବଂ 1946 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 3ରେ ଏକ ଦସ୍ତାବିଜରେ ତାଙ୍କୁ ଜମିଦାରୀର କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜଙ୍ଗଲର କିଛି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଞ୍ଚଳରେ ଗଛ କାଟିବାର ଅଧିକାର 7,131/ 8/- ଟଙ୍କା ମୂଲ୍ୟରେ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଦସ୍ତାବିଜର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଯେଉଁ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଗଛ କାଟିବା ପାଇଁ ଏହି ଅଧିକାର ଦିଆଯାଇଥିଲା, ତାହା ଏପ୍ରିଲ 14,1955 ରେ ଶେଷ ହେବାର ଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ କାଟିବା କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରଥମ କିଛି ବର୍ଷ ପାଇଁ କାଟିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଏହାପରେ 1948 ମସିହାର ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଘରୋଇ ଜଙ୍ଗଲ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ କ୍ଷମତା ଅଧୀନରେ ତାଙ୍କୁ ଅଧିକ କାଟିବାରୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ବନ ଅଧିକାରୀମାନେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଏହା ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଏକ *ଉତପ୍ରେଷଣ ଆଜ୍ଞାଦେଶ* ପାଇଁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ରାଜିନାମା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଜଙ୍ଗଲ କାଟିବା, ନେବା ଏବଂ ଦଖଲକୁ ନେବାରେ, ବନ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ବାରଣ କରି ଏକ ନିଷେଧାଜ୍ଞା ଆଦେଶ ପାଇଁ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଏହି ଆବେଦନ ଦାଖଲ ହେବା ବେଳକୁ 1953 ମସିହାର ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିନିୟମ, (1954ର ଅଧିନିୟମ-1) (ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଅଧିନିୟମ ଭାବେ ପରିଚିତ) ପାରିତ

ହୋଇସାରିଥିଲା ଏବଂ ଏହି ଆବେଦନରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ପ୍ରତି ସତ୍ୟପାଠରେ ଏହାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ଭରସା କରାଯାଇ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ, ଜମିଦାରଙ୍କର "ଭୂ-ସମ୍ପତ୍ତି" ଯେଉଁଥିରେ ଜଙ୍ଗଲ ରହିଛି ଏବଂ ସେହି ଜଙ୍ଗଲରେ ଥିବା ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକର ସମସ୍ତ ଅଧିକାର, ସେ କାହାର ହୋଇଥାଉ ନା କାହିଁକି, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 4 ଅନୁଯାୟୀ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଥିବା ଅଧିସୂଚନା ଆଧାରରେ ଧାରା 5 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଅଧିକାର ରାଜ୍ୟକୁ ଦିଆଗଲା । ଏହି ପରମାଦେଶ ଆଜ୍ଞାଦେଶର ଶୁଣାଣି ହେବା ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର କେତେକ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ଯେ, ଯେଉଁ ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ସରକାରଙ୍କର ଅଧିକାର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରେ, ସେଥିରେ ଜଙ୍ଗଲରେ ବୃକ୍ଷ କାଟିବାର ଅଧିକାର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନୁହେଁ, ଯାହା ମାଲିକ କିମ୍ବା ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅଧିଗ୍ରହଣ ଧାରାକୁ ସଂଶୋଧନ କରି ଧାରା 5 (aa) କୁ ମୂଳ ଅଧିଗ୍ରହଣ ତାରିଖ ଠାରୁ ପିଛିଲା ଭାବେ ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ । ଧାରା 5(aa)ରେ ପଢାଗଲା:

> "5. ଧାରା 4 ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅଧିସୂଚନାର ସଠିକ ପ୍ରକାଶନ ପରେ, ଅଧିକାର ପ୍ରାପ୍ତିର ତାରିଖରେ ଏବଂ ତା 'ଠାରୁ-
>
> (aa)କୌଣସି ଜଙ୍ଗଲରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କୌଣସି ଭୂସମ୍ପତ୍ତିରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଜମି ସହିତ ସେଥିରେ ଥିବା ବୃକ୍ଷ କିମ୍ବା ସେଗୁଡିକର ଉତ୍ପାଦ ଉପରେ ସମସ୍ତ ଅଧିକାର ଏବଂ ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଖରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଜମି, କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର କୌଣସି ରାୟ, ଡିକ୍ରି କିମ୍ବା ଆଦେଶ ଯେକୌଣସି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଥିବା ସର୍ତ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱେ, ରାଜ୍ୟରେ ନିହିତ ହେବ " ;

ଏହି ସଂଶୋଧନ ସମ୍ପର୍କରେ ଅଦାଲତଙ୍କୁ ଅବଗତ କରାଯିବା ପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପରମାଦେଶ ଆଜ୍ଞାଦେଶରେ(a) ଉକ୍ତ ଧାରାର ଗଠନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ (b) ଏହାର ସାମ୍ବିଧାନିକ ବୈଧତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗକୁ ଯୋଗ କରି ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ 1958 ମସିହା ଡିସେମ୍ବରରେ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ଅଣାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଡିସେମ୍ବର 24,1958 ରେ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତି ତାଙ୍କ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ସମାନ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ତାଙ୍କର କିଛି ପୂର୍ବ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଅନୁସରଣ କରି ଏହି ନିୟମ ପ୍ରଣୟନ କରିଥିଲେ । ଅଧିକାରଗତ ଅଧୀନରେ, ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠରେ, ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ଆବେଦନ ମଧ୍ୟ ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ବିଜ୍ଞ ବିଚାରପତିମାନେ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 133 (1) (c)

ଅଧୀନରେ ଏକ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବରେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନ ରହିଛି ।

ପ୍ରଥମ, ଏବଂ ସମ୍ଭବତଃ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ, ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଚାର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ତାହା ହେଉଛି ଧାରା 5 (aa) ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ବୃକ୍ଷ କାଟିବା ଅଧିକାରର ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ କି, ଯେତେବେଳେ ଏହି ଅଧିକାର ହସ୍ତାନ୍ତର ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ମଧ୍ୟସ୍ଥି କିମ୍ବା ଜମିଦାରଙ୍କ ନୁହେଁ ବରଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ହୋଇଥିବ, ଯାହାଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ଏହା ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା । ଶ୍ରୀ ଚାଟାର୍ଜୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତି, ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ, କେବଳ ଜମି କିମ୍ବା ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଖାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଧିକାର ହିଁ ରାଜ୍ୟକୁ ହସ୍ତାନ୍ତରିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଖଣ୍ଡ(aa) ସେହି ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ କରିନଥିଲା ଯେଉଁଠାରେ ବୃକ୍ଷର ଅଧିକାର ଜମିର ଅଧିକାରରୁ ଅଲଗା ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ନ୍ୟସ୍ତ ହେବା ତାରିଖରେ ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଥିଲା । ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବିଜ୍ଞ ବିଚାରପତି ଏହି ଖଣ୍ଡଟିର ଦୁଇଟି ବିଶେଷତ୍ୱ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱାରୋପ କରିଥିଲେ । ପ୍ରଥମଟି ଥିଲା "ଏକାଠି" ଶବ୍ଦର ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟଟି ଥିଲା "ଏବଂ ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାରଣ କରାଯାଇଥିଲା ।" ପ୍ରଥମେ , "ଏକତ୍ର" ଶବ୍ଦର ବ୍ୟବହାର କରି ଉପସ୍ଥାପନା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେଉଁଠାରେ ଗଛ ଉପରେ ଅଧିକାର ଜମି ଉପରେ ଅଧିକାରର ଏକ ଅବିଚ୍ଛେଦ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ଥିଲା, ସେଠାରେ ହିଁ ଜମି ଉପରେ ଅଧିକାରର ଏକ ଅଧିଗ୍ରହଣ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ଦୁଇଟି ଅଧିକାରରେ ବିଚ୍ଛିନ୍ନୀକରଣ ହୋଇଥିଲା ସେଠାରେ କେବଳ ଜମି ଯାହା ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଥିଲା ତାହା ଅଧିଗ୍ରହଣ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଗଛ ଉପରେ ଥିବା ଅଧିକାର ନୁହଁ । ଆମେ ଏହି ତର୍କକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ ଅନୁଭବ କରିଅଛୁ । ଆମେ ବିବେଚନା କରୁ ଯେ "ଏକତ୍ର" ବାକ୍ୟର ପ୍ରୟୋଗ ସାଧାରଣ ମାଲିକାନାରେ ଥିବା ଜମି ଓ ଗଛ କାଟିବା ଅଧିକାର ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନତାର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସୂଚାଇବା ପାଇଁ କରାଯାଇନାହିଁ ବରଂ ରାଜ୍ୟକୁ ମିଳୁଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ପରଗଣନା ପାଇଁ କରାଯାଇଛି । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ଏହି ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ "ତଥା" ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ ଏବଂ ଗଛର ଅଧିକାର ମଧ୍ୟ ଜମିର ମାଲିକଙ୍କର ହେବା ଉଚିତ ବୋଲି କୌଣସି ସର୍ତ୍ତ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରେ ଯେ, ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଥିବା "କିମ୍ବା ଏହାର ଉତ୍ପାଦ" ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାହା ସୂଚାଇଛୁ ତାହା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱାରୋପ କରେ, କାରଣ ଯଦି ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡିକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ପଢାଯାଏ, ଯେପରିକି ସେମାନେ "cr" ସଂଯୋଜକକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡିକ ସୂଚାଇବ ଯେ କେବଳ ଭୂ

ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଜମି ଏବଂ ବୃକ୍ଷର ଅଧିକାର ଉପରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ପୃଥକ ଭାବରେ, ଜମି ଉପରେ ଥିବା ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ପାଦ ଉପରେ ଅଧିକାର ମଧ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ନିକଟରେ ରହିବ ।

"ଏବଂ ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାରଣ କରାଯାଇଥିବା" ଏହି ଶବ୍ଦକୁ ବିଚାରକୁ ନେଲେ ଜଣେ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିପାରିଲେନାହିଁ ଯେ ଉଭୟ ଜମି ଓ ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଅଧିକାର ଖଣ୍ଡର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ପାଖରେ ନିହିତ ରହିବା ଉଚିତ, କାରଣ "ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାରଣ କରାଯାଇଥିବା" ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ "ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି" ଦ୍ୱାରା ଅନୁସରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ସେହି ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଜମି ଉପରେ ଅଧିକାର, ଗଛ ଉପରେ ଅଧିକାର କିମ୍ବା ଉତ୍ପାଦ ଉପରେ ଅଧିକାର ଥାଇପାରେ । ତେଣୁ "କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି" ବାକ୍ୟର ପ୍ରୟୋଗ କରି ବିଧାନସଭା କେବଳ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଭଳି ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଇ ପାରିଥାଆନ୍ତେ, ଯାହାଙ୍କର ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଖାଯାଇଥିବା ଜମି ଉପରେ କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ସେହି ଜମିରେ ଥିବା ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ତାଙ୍କର ଅଧିକାର ରହିଛି । ଏହାବ୍ୟତୀତ, "ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାରଣ କରାଯାଇଥିବା" ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ପଢ଼ିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଯେ, ଏହା କେବଳ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଯେଉଁଠାରେ ଜମି, ଗଛ ଏବଂ ଉତ୍ପାଦ ଉପରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର କେବଳ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ସେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ହୁଅନ୍ତୁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ହୁଅନ୍ତୁ । ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ସେହିସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ଯେଉଁଠାରେ ଜମିଟି ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କର ଏବଂ ଗଛ କିମ୍ବା ଗଛରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ଉତ୍ପାଦ ଉପରେ ଅଧିକାର ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କର ହୋଇଥାଏ ।

ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗର ଆଉ ଏକ ଦିଗ ରହିଛି, ଯାହାର ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ । ଧାରା 5ରେ ଖଣ୍ଡ(aa) ଯୋଡିବା ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସଂଶୋଧନ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର କେତେକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେଉଁଠାରେ ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ବୃକ୍ଷ କାଟିବା କିମ୍ବା ଜଙ୍ଗଲଜାତ ଦ୍ରବ୍ୟର ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ, ଏହିପରି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଅଧିକାରଗୁଡିକ ସଂଶୋଧନ ପୂର୍ବରୁ ଆଇନର ଧାରା 5ର ଅଧିଗ୍ରହଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇନଥିଲା । ଯଦି ଶ୍ରୀ ଚାଟାର୍ଜୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନ ଉପସ୍ଥାପିତ ତର୍କ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, ଏହାର ଅର୍ଥ ହେବ ଯେ ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନାହିଁ । ନିଃସନ୍ଦେହ ଭାବରେ, ଯଦି ସଂଶୋଧନର ଶବ୍ଦଗୁଡିକ, ସେମାନଙ୍କର ସରଳ

ପଠନରେ, ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ, ତେବେ ବିଧାନସଭାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା କୌଣସି ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ବିଚାର ହୋଇପାରିବନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଯଦି, ଆମେ ଦେଖୁଛୁ, ଏହି ଶବ୍ଦାବଳୀକୁ ସାଧାରଣ ଭାବେ ଏହି ଅର୍ଥରେ ବୁଝାଯାଏ, ତେବେ ମୂଳ ପ୍ରଣୟନ ଅନୁଯାୟୀ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦିଆଯାଇଥିବା କେତେକ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇଥିଲା ଏହା ଏକ ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବିଷୟ ନୁହେଁ ଯାହାକୁ ବିଚାରକୁ ନିଆଯିବ ।

ଶ୍ରୀ ଚାଟାର୍ଜୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯେ ଧାରା 5 ଅନୁଯାୟୀ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୁଧ ପାଇଁ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଆଇନର ପରିଯୋଜନା ଥିଲା ଏବଂ ଯେହେତୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପରି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସୁଧକୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ଦେବା ପାଇଁ ଆଇନରେ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନଥିଲା, ତେଣୁ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହିପରି ସୁଧକୁ ଧାରା -ଧାରା 5 (aa)ଅଧୀନରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିନଥିଲେ । ଏହା ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଯୁକ୍ତି ଏବଂ ଯଦି ଧାରା 5 (aa) ର ଗଠନରେ କୌଣସି ଅସ୍ପଷ୍ଟତା ରହିଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ପରିସ୍ଥିତି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଆନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ଧାରା 5 (aa) ର ସ୍ପଷ୍ଟ ଶବ୍ଦକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଯାହାକୁ ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଆଲୋଚନା କରିଛୁ, ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇଁ କୌଣସି ନ୍ୟସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନଥିବା ଯୋଗୁଁ ଏହା ଅସାମ୍ବିଧାନିକ କରିପାରେ ଏବଂ ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ତର୍କ ଏବଂ ଏହି ବିଷୟ ଥିଲା ଯାହାକୁ ଆମେ ତୁରନ୍ତ ବିଚାର କରିବୁ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଧାରା 5 (aa) ରେ ବ୍ୟବହୃତ ଶବ୍ଦର ସ୍ପଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାକୁ ହ୍ରାସ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିବା ଆଉ ଏକ ବିଷୟ ଥିଲା ଯେ ଏହି ଆଇନ ଅସାମ୍ବିଧାନିକ ଥିଲା, ଯେହେତୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସ୍ଥିତିରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇନଥିଲା, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଗଛ କାଟିବାର ଅଧିକାର ରାଜ୍ୟକୁ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଶ୍ରୀ ଚାଟାର୍ଜୀ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଜ୍ଞ ବିଚାରପତିମାନେ ଏହି ଆଇନକୁ ବୈଧ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରି କହିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରକୃତରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଉପସ୍ଥାପିତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ଆମର ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ବିଜ୍ଞ ବିଚାରପତିମାନେ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ବାଖ୍ୟାରେ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ କୌଣସି କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସଂଶୋଧନ ଆଇନର ସାମ୍ବିଧାନିକ ବୈଧତାକୁ ନେଇ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ପ୍ରକୃତରେ ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ କାରଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଏହି ମତକୁ ବିରୋଧ କରିନଥିଲେ ଯେ ସମ୍ବିଧାନର 17ତମ

ସଂଶୋଧନ ଏବଂ 1954ମସିହା ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଅଧିନିୟମ I କୁ ଅନୁସୂଚୀ IXରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବା ପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଧିକାର ହାସଲ ପାଇଁ କ୍ଷତିପୂରଣର କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନଥିବା କାରଣରୁ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଆଇନ କିମ୍ବା ଏହା ଅଧୀନରେ ଅଧିଗ୍ରହଣକୁ ଅସାମ୍ବିଧାନିକ କରିନଥାଏ ।

ଏହି ଆବେଦନଗୁଡିକ ବିଫଳ ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ ମାମଲାର ସ୍ଥିତିକୁ ଦେଖି କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ପାଇଁ ଆଦେଶ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମା ରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ସୁମିତ୍ରା ସାହୁ ,ଅନୁବାଦିକା,

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।